

SENİ SEVMİYORUM

Nilay ERİK

Kapı çaldığında çocuklar henüz uyumuştı. Açtım. Yanağımdan öptün. Alışkanlık... “Selam.” dedin. Bilgisayar çantasını, yine salonda her zaman oturduğün koltuğun yanına koydun. Çocukları sordun. Uyudular, dedim. Oturdun. Düşünceliydin. Aslı bulaşıkları makineye yerleştiriyordu. Mutfağa yöneldiğimi görünce “Aç değilim.” dedin. Baktım. “Bizim çocuklar bir şeyler söyledi iş uzayınca...” dedin. Hâlâ yüzüme bakıyordun. Bir şey söyleyecek gibiydin. Bekledim. “Hadi gidelim.” dedin. “Evin karşısında bir yer var ya gidip orada bir şeyler içelim.” Dertli görünüyordun. Her zamanki gibi değildin. Alnındaki üç çizgi birbirine daha yakın görünüyordu. Yüzün kırmızı, bakışların sertti. İş yerinde bir şeyler yesen bile, önce ne var diye sormana alışmışım. Kolay kolay yemek reddettiğini görmedim. Pek anlatmazsın derdini kimseye, bana bile. Soru sormadım. Üstümü giyinmek için içeri geçtim. Defne, beşikte mışıl mışıl uyuyordu. Gece lambasının loş ışığında giyinirken kendimden hoşnutsuz aynaya baktım. Çirkin buldum kendimi. En çok şu an beni beğenmene ihtiyacım var oysa. Saçımdan yüzüme düşen bir teli eskisi gibi alıp yerine koymana. Sonra onu aldığı yerden öpmene... En çok şimdi... Siyah pantolonumu hızlıca üzerime geçirdim. Defne’yi uyandırmamak için üzerimdeki kazağı değiştirmekten vazgeçtim. Geldiğimde gazete karıştırıyordun. Ben hazırım, dedim. Duymadın. Ayakta seni beklediğimi fark edince sonunda elindekinden gözlerini zar zor çektin, kalktın “Hadi artık gidelim.” dedin.

Asansöre bindik. Konuşmadık. İkimiz de aynadan sana baktık. Sen benim sana baktığımı görmedin. Kendine bakıyordun. Sonra kendime baktım. Hiç hoşnut olmadım. Giyinirken o loş ışıkta yüzüme hiç dikkat etmemişim. Gözlerimin altı fena. Ben hangi ara dışarı böyle çıkar oldum. Markete gi-

derken bile ruj sürdüğüm için dalga geçerdin benimle. Dalgınsın sen de. Önceden yalnız kalacağımız anları kollardın. Asansörleri hiç kaçırmazdın. Değiştin. İlk zamanlar çok hırçındım. Bu değişimi kabul etmem çok zor oldu. Şimdi... Artık ilişkimiz üzerine düşünmüyorum. Güzel bir evimiz, iki çocuğumuz var. Hiç yüksek sesle konuşmuyorsun benimle. Bağırılmıyorsun. Kavga etmiyorsun. Bizim için çok çalışıyorsun. Tatillere çıkıyoruz. Her şey ama her şey olması gerektiği gibi. Evimizin her yerinde dişlerimizin görüldüğü fotoğraflar var. Rengârenk giyinmişiz. Kızların bebeklikleri, doğum günleri, evlilik yıl dönümlerimiz... Her mutlu an başka bir çerçevede. Sanki birer parmaklık gibi sarmışlar dört yanımı ama en zor geceleri... Gece yatağa girince ben elime bir kitap alıyorum, sen telefonunu. Bu kusursuzluk bitmesin diye uğraşıyoruz... Düzen bozulur mu? Alıştığımız gibi...

Kısacık mesafeyi iki üç dakikada almış olmalıyız. Evin balkonundan görürüm bu mekânı. Açıldığından beri tek tük müşterisi var. Masalar yine bomboş. Bara yöneldim. Uzun yıllar yurt dışında tek başına yaşadığından, gidip bara oturursun hemen; barmenle iki üç cümle kurarsın, sessiz sedasız yanında ben yokmuşum gibi içkini içersin... Hayret... “Masalara geçelim.” dedin bu kez. Oturduk. Ben kahve söyledim, sen bira... Birayı sevmezsin oysa. “Kahve mi içeceksin sen?” dedin. Biliyorsun sevmediğimi. “Kahveyi de öylesine söyledim aslında.” Duymadın beni, yine içinden bir şeyler düşünüyor olmalısın. Soru sorar cevabını dinlemezsin. Sanki bütün soruların cevaplarını bilir gibisin. Dört yıldır tek başımıza bir yerlere çıkmamışız. Aslı kaç yıldır bizimle oysa. Çocuklarla ne de güzel ilgileniyor. İyi ki var. Bütün yokların yerine. Tuhaf geldi bir başınalığımız şimdi... Eşlik ediyorum sessizliğine. Nasılsa konuşmak istemediğinde bir cümle kurmazsın. Sabırsızımdır ben mesela. Sonra meraklı... Her şeyden şikâyet ederim. Çok konuşurum. Şimdilerde acele etmiyorum. Önündeki birayı ileri doğru ittin, bara doğru baktın. Genç çocuk geldi hemen “Bir double rakı getir bana.” dedin. “Buz da olsun...” Çocuk; önündeki kahveye baktı, kararsız kaldı. Fincanı uzattım ona doğru. “Siz bir şey alır mısınız?” diye sordu. İsteksizce çay, dedim. Arkasından açık olsun, diye seslendim. Çayı da sevmem. Öylesine içerim işte...

Hafif bir rüzgâr var. Rüzgârı severim. Saçların alnına, yüzüne doğru hareketlendi. Uzamış. Uzun süredir yüzüne hiç bu kadar dikkatli bakmamışım. Garson ikinci dubleyi getirdi, hâlâ susuyorsun. Bu sessizlik ikimizi de hiç rahatsız etmiyor. Nasıl da alışmışız. Ne çok severim konuşmayı oysa. Anlatmayı, şiirler okumayı, okuduğum bütün kitapların bütün güzel cümlelerini, bütün güzel filmleri, her şeyi her şeyi paylaşmayı... Uzakta bana en yakın

olanlar şimdi. Beni saatlerce dinleyenler, saatlerce anlattıklarım çok uzaklarda ya da ben çok uzaklardayım. Şu an karşına oturmuş yine bir sürü şey geçiriyorum aklımdan. Dün gördüğüm rüyayı mesela... Bir labirentin içindeydim. Camdan bir labirent. Hani çocukken lunaparkta girdiklerimizden. Çıkışı yok. Dışarıda birisi var, onu görüyorum. Kadınla göz göze geliyoruz. Dikkatlice baktığımda kendim olduğumu görüyorum. Korkuyorum. Acıyan gözlerle bana bakıyor.

Sanırım alkolün de etkisiyle olmalı ağlamaya başladın. Şaşırdım. İyice meraklandım ne konuşacaksın benimle, ne söyleyeceksin bana? Seni hiç ağlarken görmemişim. Bu ilk... Salya sümük ağlarım ben ağlayınca. Yüzüm gözüm şişer, kıpkırmızı olur. Nefret edersin ağlamamdan. Senin yanında hiç ağlamam. Islaklık yok yüzünde, gözlerinde. Ağlıyorsun oysa. Demek erkeklerin ağlaması böyle... Doğrusu filmler dışında hiç ağlayan bir erkek görmedim. Bu ilk... Cümlelerin kopuk kopuk, dağınık. Birileri yaptığın bir işi kendi yapmış gibi sahiplenmiş, emeğini ezip geçmiş. Dürüstsün. Acaba Defne'yle Öykü uyanmış mıdır? Göğüslerim sızladı. Süt göğsümden dışarı taşı. Sen durmadan konuşuyorsun, konuşmadığın bütün günlerin yerine... Aniden çıktık ya, süt sağamamıştım. Uyanırsa Aslı zorlanır. "Seni seviyorum ben." dedin birden. Sıradan bir cümle kurar gibi... Birden bıçakla kesilir gibi kesildi düşüncelerim... "Sormayacak mısın niye diye? dedin. Afalladım. "Niye?" dedim. "Sen kimsenin emeğini çalmazsın da ondan. İşte bu yüzden seviyorum seni, bu yüzden birlikteyiz." dedin. Bağırılmaya başladın, küfrediyordun. Ağlıyordun. Barmenin bizim gitmemizi beklediği sürekli saate bakışından belliydi. Yanımıza geldi, "Kapatıyoruz abi artık." dedi. Sen, eve gitmek istemedin. Olmaz, dedim. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Çocuklar...

Eve geldiğimizde kapının önünde durdun; sarhoştun, "Hadi, götür beni başka bir yere." dedin... "Eve girmek istemiyorum." O an aşktan başın dönsün istedim. İlk tanıştığımız an geldi aklıma. Sana baktım. Bana baksaydın, göz göze gelseydik belki seni alıp götürürdüm, kim bilir? Belki yine de gelmezdim ama bakmadın. Ben de olmaz, dedim. Küfürler ediyordun. Sonra bana da ettin. "Anlaşamıyoruz biz seninle!" dedin. Evet anlaşamıyorduk. Rüzgâr saçlarını yüzüne düşürdü, düzelttim; başını okşadım. "Seni hiç sevmiyorum." dedin. "Ben de." dedim.